

Ето какъ се крепѣше вѣрата. Азъ помня, че презъ великитѣ пости, ако не всѣка вечеръ, то непремѣнно всѣки петѣкъ учителѣтъ ще ни заведе въ църква на акатиситѣ и тамъ ние смирено и сърдечно, като добри вѣрующи, се молихме и добивахме обнадеждване. Въ църквата ученицитѣ се нареждаха въ две редици и по искането на псалта държаха исо, а нѣкои и канеркваха.

Праздници

Знае се, че Възкресение Христово е най-голѣмиятъ празникъ, и за това той се нарича Великденъ. За насъ ученицитѣ този денъ бѣше празникъ свѣтълъ, тържественъ и радостенъ. Всички ученици и въобще всички деца, облѣчени въ нови дрехи и съ нови обуца, ще отидемъ въ църквата и следъ като се каже „Христосъ воскресе“, нѣма, както сега, да се върнемъ въ дома си, а ще стоимъ, докато пустне църква. Всички, заедно съ родителитѣ си, ще се върнемъ въ кжщи, гдето ще бжде приготвена трапезата, както това ставаше и по Коледа. Най-първо всички домашни ще се чукаме съ червени яйца, и съ тѣхъ и съ кузунаци ставаше отговяването, следъ което се поднасяха сготвенитѣ ястия, като за такъвъ тържественъ празникъ. Щомъ се съмнѣше, всички деца бързахме да отидемъ на общия съборъ, на ливадата, намираща се всрѣдъ селото въ сѣседство съ църковния дворъ. Тамъ ставаша разни игри, а на първо мѣсто бѣ игра на топка и въртелешката. Продаваше се сладко питие — шербетъ. Тържествата се продължаваха три дни. Отъ другитѣ праздници само Коледа и Нова година се празнуваха нѣкакъ по-тържествено. Този, който прочиташе апостола на Коледа и Великденъ, събираше отъ богомолцитѣ пари.

Забави и екскурзии

Въ наше време за ученицитѣ нѣмаше забави и развлѣчения като сегашнитѣ. Кинематографѣтъ бѣ нѣщо непознато, пѣкъ нѣмаше и театрални представления и концерти. Нѣщо много извънредно бѣше, ако учителѣтъ се реши да изведе ученицитѣ на разходка, и то не по-далечъ отъ 4—5 клм. вѣнъ отъ селото. Обикновено въ началото на пролѣтъта ученицитѣ отивахме да беремъ кокиче, минзухаръ или синчець, било къмъ така нареченитѣ мѣстности — долно или горно Лако, било къмъ „Скалищата“ задъ манастира св. Никола, било малко по-далечъ къмъ мѣстността „Цилифоръ“, било къмъ височината срещу Търново, наречена Граваница, или на изтокъ къмъ манастира св. Петъръ и Павелъ.

За отиване къмъ долното Лако пѣтътъ минава надъ манастира св. Никола, край южната ограда: издигайки се до височината, той се спуща по една котловина, наречена Дилаверъ, навѣрно отъ дилавъ (маша), която представлява едно доста широко дефиле. Следъ изкачване на противоположната страна на тази котловина пѣтътъ пакъ започва да се спуща по друго едно доста дълбоко дефиле, по дветѣ страни на което се издигатъ високи скали. Дефилето е много дълго, около 8—10 клм., и се свръшва на дѣсния брѣгъ на р. Янтра. Въ горния край на това дефиле, отстоящо на 2—3 клм. отъ селото, има една грамадна чешма, която се нарича долно Лако, отъ *λάκκος* — трапъ. Значи, самата мѣстность дава название на чешмата. Тя се нарича долно Лако, защото има и друга, наречена горно Лако, намираща се въ началото на друго такова сѣщо дефиле, успоредно почти съ първото и отстоящо на около половинъ километъръ по-далечъ на югъ. Тази втора чешма се нарича